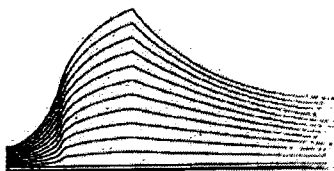

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2017/1742
Datum van uitspraak
29 juni 2017
Rolnummer
2016/AB/995

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00000892936-0001-0008-01-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

Mr. _____ appellant,
vertegenwoordigd door mr. VANDEVELDE L. loco mr. BIESEMANS Bart, advocaat te 1700
DILBEEK, Ninoofsesteenweg 177-179,

tegen

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, met zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7,
geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. VLASSEN BROEK J. loco mr. SWENNEN Remi,
advocaat te 1700 DILBEEK, Eikelenberg 20.

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgende arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 3 oktober 2016 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 7e kamer (A.R. 15/3584/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 31 oktober 2016,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 8 juni 2017, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie een mondeling advies heeft gegeven, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer M. ontving werkloosheidsuitkeringen als persoon met gezinslast. Op het aangifteformulier C1 van 1 augustus 2012 verklaarde hij alleen te wonen en een onderhoudsgeld te betalen voor zijn kinderen.

In de loop van het jaar 2015 werd door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening een onderzoek ingesteld naar de werkloosheidscategorie van de heer M., en werd hem gevraagd aan te tonen dat hij effectief het onderhoudsgeld voor zijn kinderen betaalde. In zijn verklaring van 27 augustus 2015 bevestigde de heer M. dat hij regelmatig het onderhoudsgeld betaalde soms via de bank en soms van hand tot hand. Hij beloofde het bewijs van de betalingen binnen te brengen.

Omdat de heer M. de beloofde bewijzen niet binnenbracht, heeft de gewestelijk directeur van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, bij beslissing van 16 september 2015, de heer M. uitgesloten uit het recht op werkloosheidsuitkeringen als persoon met gezinslast vanaf 6 augustus 2012 en hem slechts uitkeringen toegekend als alleenstaande werknemer. De heer M. diende de ten onrechte ontvangen werkloosheidsuitkeringen terug te betalen voor de periode van 6 augustus 2013 tot 20 september 2015. Ten slotte werd hem een sanctie opgelegd van uitsluiting uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van 6 weken.

2.

Bij verzoekschrift van 7 december 2015 heeft de heer M. deze beslissing betwist voor de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij vonnis van 3 oktober 2016, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 11 oktober 2016, heeft de arbeidsrechtbank de heer M. afgewezen van zijn vordering.

Bij verzoekschrift van 31 oktober 2016 heeft de heer M. hoger beroep ingesteld.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het beroep is ingesteld volgens de wettelijke vormvereisten en binnen de wettelijke termijn. Het is ontvankelijk.

BEOORDELING.

1.

De heer M. stelt dat de eerste rechter ten onrechte de verklaring van zijn ex-echtgenote, die in een gelegaliseerde verklaring bevestigde dat hij steeds het onderhoudsgeld betaald had voor de kinderen, als onvoldoende heeft aangenomen. Hij stelt dat de reglementering geen enkele bijzondere vereiste stelt inzake het bewijs van de betaling van het onderhoudsgeld. Indien de rechtbank de schriftelijke verklaring van de vroegere echtgenote als onvoldoende had beschouwd, had zij steeds het getuigenverhoor kunnen bevelen.

De heer M. legt verder voor het hof een aantal bankuittreksels neer die hij nog in zijn bezit heeft en waaruit volgens hem blijkt dat hij een som geld, overeenstemmend met het bedrag van het onderhoudsgeld afhaalde om aan zijn echtgenote te overhandigen. Het is voor hem onmogelijk de overige bankuittreksels te verkrijgen omdat dit te duur is en hij daarvoor niet over de vereiste financiële middelen beschikt. Hij legt ook een verklaring voor van het ocmw, dat hem begeleidt, en waarin bevestigd wordt dat hij regelmatig het onderhoudsgeld betaalt.

In ondergeschikte orde vraagt de heer M. dat de terugvordering beperkt wordt tot de laatste 150 uitkeringsdagen omwille van zijn goede trouw. Er is hem nooit gezegd dat hij de bewijzen van de betaling van het onderhoudsgeld moest bijhouden, en er is hem ook in de drie jaar waarop de betwisting slaat nooit gevraagd om enig bewijsstuk voor te leggen. De heer M. vraagt in ondergeschikte orde ook de beperking van de opgelegde sanctie tot een verwittiging of tot een minimumsanctie met uitstel.

2.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. Hij stelt dat de heer M. gemakkelijk het bewijs kan leveren van de betalingen vermits volgens de voorgelegde verklaring van zijn echtgenote de betaling van het onderhoudsgeld meestal bij overschrijving gebeurde en slechts in de laatste periode van hand tot hand. De Rijksdienst stelt ook vast dat uit de voorgelegde bankuittreksels blijkt dat de geldafhalingen zeer onregelmatig gebeurden. Volgens de Rijksdienst kan men slechts beschouwd worden als werkloze met gezinslast, wanneer men het bewijs bijbrengt dat het onderhoudsgeld regelmatig wordt betaald.

3.

Overeenkomstig artikel 110 § 1, 3° van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991, houdende de werkloosheidsreglementering (verder het werkloosheidsbesluit) zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 24 januari 2002 wordt onder werknemer met gezinslast onder meer verstaan de werkloze die alleen woont en effectief onderhoudsuitkeringen betaalt, hetzij op grond van een rechterlijke beslissing, hetzij op grond van een notariële akte in het kader van een procedure tot echtscheiding door onderlinge toestemming of van een scheiding van tafel en bed, hetzij op grond van een notariële akte ten voordele van het kind,

dit aan de persoon die het ouderlijk gezag uitoefent of aan het meerderjarig kind, indien de staat van behoefte voortduurt.

Het komt aan de heer M. toe, die werkloosheidsuitkeringen heeft gevraagd als persoon met gezinslast, om het bewijs te leveren dat hij effectief onderhoudsgeld heeft betaald.

4.

Indien de reglementering inderdaad niet voorschrijft op welke wijze het bewijs van de betaling van het onderhoudsgeld moet geleverd worden, dan moet dit bewijs nochtans geleverd worden op een wijze die een verificatie van de effectieve betaling door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening toelaat. De enkele verklaring van de echtgenote of ex-echtgenote, dat het onderhoudsgeld wel degelijk betaald is, maakt in de regel geen voldoende bewijs uit, ook al is deze verklaring gelegaliseerd of wordt zij bevestigd door een verklaring onder ede. De echtgenote kan immers een dergelijke verklaring afgelegd hebben hetzij omdat er een zekere druk op haar werd uitgeoefend, hetzij als tegenprestatie voor een gedeeltelijke regularisatie van het achterstallig onderhoudsgeld of nog omdat zij in feite aanvaard heeft dat haar echtgenoot niet meer in staat was het overeengekomen of vastgestelde onderhoudsgeld te betalen, maar hem ook niet in problemen wenst te brengen met betrekking tot de werkloosheidsuitkeringen die hij genoten heeft. In dit verband stelt het hof vast dat de situatie van de heer M. inderdaad gewijzigd is tussen het ogenblik waarop het onderhoudsgeld werd vastgesteld (de heer M. werkte toen nog, met een inkomen van 1.500 tot € 1.600 netto) en het ogenblik waarop hij werkloos werd en slechts uitkeringen ontving van circa € 1.200.

Aan deze beoordeling wordt geen afbreuk gedaan door het verslag aan de Koning bij het Koninklijk Besluit van 24 januari 2002 tot wijziging van artikel 110 § 3. Dit laatste koninklijk besluit heeft de werkloosheidsreglementering aangevuld in die zin dat het bewijs moet geleverd zijn dat het onderhoudsgeld effectief betaald werd. Indien deze wijziging, minstens gedeeltelijk, gemotiveerd werd door de bekommernis dat de werkloze effectief zijn onderhoudsverplichtingen zou naleven ten voordele van de personen aan wie deze toegekend werd, dan mag daar niet uit afgeleid worden dat de al dan niet betaling van het onderhoudsgeld essentieel een kwestie zou zijn tussen de echtgenoten. De verhoogde werkloosheidsuitkeringen aan de alleenstaande werkloze die onderhoudsgeld betaalt (door hem het statuut te geven van een persoon met gezinslast) wordt hem toegekend precies omwille van de bijkomende financiële last die hij heeft door de betaling van onderhoudsgeld. Wanneer niet vaststaat dat hij dit onderhoudsgeld betaalt - ook al maakt zijn ex-partner daar geen verdere aanspraak op - heeft hij geen recht op de verhoogde tegemoetkoming.

5.

De rekeninguittreksels die de heer M. voor het hof voorlegt kunnen niet volstaan als een voldoende aanvullend bewijs. Voor het hof legt de heer M. een tiental bankuittreksels

voor waaruit blijkt dat hij sommen van zijn bankrekening afhaalde, overeenstemmend met het bedrag van het onderhoudsgeld. Bij nazicht van deze uittreksels blijkt echter dat 7 van deze uittreksels betrekking hebben op de periode, voorafgaand aan 6 augustus 2013. Uit de bestreden administratieve beslissing blijkt echter dat, alhoewel de heer M. uitgesloten werd uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor de periode vanaf 6 augustus 2012, de werkloosheidsuitkeringen enkel terug gevorderd werden vanaf 6 augustus 2013. Een verklaring daarvoor vindt men niet terug in het administratief dossier. Ofwel gaat het om een materiële vergissing, ofwel heeft men in feite aanvaard dat voor de periode tot 6 augustus 2013 er een voldoende bewijs is van de betaling van het onderhoudsgeld.

Voor de periode waarop de terugvordering betrekking heeft, worden er slechts 3 bankuittreksels voorgelegd, respectievelijk van 23 december 2013, 7 augustus 2014 en 3 augustus 2015. Deze drie uittreksels zijn onvoldoende om het bewijs aan te brengen van een regelmatige betaling van het onderhoudsgeld. De heer M. legt niet uit waarom hij wel deze 3 bankuittreksels kan voorleggen, maar geen bankuittreksels voor andere maanden.

De heer M. wist, op basis van de bestreden beslissing en van het vonnis van de eerste rechter, dat het voor hem essentieel was om het effectieve bewijs te leveren van de betaling van het onderhoudsgeld door bankuittreksels. Hij stelt dat hij zich tot zijn bank (Bank van de post) gewend heeft om deze uittreksels te bekomen, maar dat men hem gezegd heeft dat dit te duur zou uitvallen. Hij legt daarvan echter geen enkel bewijs voor. Het hof kan ook niet nagegaan welk de effectieve kostprijs zou geweest zijn voor het laten afdrukken van de overzichten van de bankverrichtingen vanaf augustus 2013. In ieder geval zou deze kostprijs heel wat lager geweest zijn dan het bedrag van werkloosheidsuitkeringen dat teruggevorderd wordt.

6.

De verklaring van het ocmw die de heer M. nog bij zijn dossier voegt is evenmin voldoende. Deze verklaring is niet ondertekend en ook niet gedagtekend. Er kan dan ook niet vastgesteld worden op welk ogenblik ze opgemaakt werd en op welke onderhoudsgelden ze betrekking heeft. De verklaring bevat wel de vermelding dat de heer M. zijn alimentatieplicht voor zijn kinderen naleeft maar voegt daar daarna aan toe "door zijn financiële mogelijkheden heeft hij dit alimentatiegeld vaak van hand tot hand betaald met heden alle gevolgen vandien". Daaruit moet afgeleid worden dat de maatschappelijk assistente die de verklaring opstelde zich in feite ook enkel gesteund heeft op de verklaringen van de heer M. en niet op een verificatie van de betaling van het onderhoudsgeld.

7.

Overeenkomstig artikel 169 van het werkloosheidsbesluit dient elke onrechtmatige ontvangen som te worden terugbetaald. Overeenkomstig al. 2 van dezelfde bepaling wordt, wanneer de werkloze bewijst dat hij te goeder trouw uitkeringen ontvangen heeft waarop

hij geen recht had, de terugvordering beperkt tot de laatste 150 dagen van onverschuldigde toekenning.

De goede trouw, in de zin van artikel 169, kan niet gelijkgesteld worden met de afwezigheid van kwade trouw of van bedrieglijke handelingen. De goede trouw veronderstelt dat de werkloze niet wist - of in redelijkheid niet kon weten - dat hij geen aanspraak kon maken op de werkloosheidsuitkeringen, of het bedrag ervan, die hem werden uitbetaald (J.F. Funck, *Droit de la sécurité sociale*, 2006, Chap. V, n° 110 ; H. Mormont, « La révision des décisions administratives et la récupération des allocations de chômage payées indûment », in J. F. Neven en St. Gilson « La réglementation du chômage : 20 ans d'application de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 », 2011, p. 683.). Goede trouw veronderstelt in ieder geval dat de werkloze de wettelijk verplichte verklaringen heeft afgelegd.

De heer M heeft op 1 augustus 2012 verklaard dat hij effectief onderhoudsgeld betaalde voor zijn kinderen. De formule, weergegeven vóór de ondertekening van het formulier, geeft duidelijk aan dat hij iedere wijziging in zijn situatie onmiddellijk ter kennis moest brengen van de uitbetalingsinstelling. Hij heeft dit niet gedaan.

De opgelegde sanctie van uitsluiting uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van zes weken staat in verhouding tot de ernst van de vastgestelde inbreuk. Er worden geen elementen aangevoerd die de vermindering van de opgelegde sanctie kunnen verrechtvaardigen.

8.

Het vonnis van de eerste rechter, en de bestreden administratieve beslissing dienen dan ook bevestigd te worden, met dien verstande dat, zoals opgenomen wordt in de bestreden administratieve beslissing, de werkloosheidsuitkeringen (het verschil tussen de werkloosheidsuitkeringen als persoon met gezinslast en de werkloosheidsuitkeringen als alleenstaande) slechts kunnen teruggevorderd worden vanaf 6 augustus 2013.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het mondeling advies van mevrouw N. Van den Brande, waarnemend advocaat-generaal, waarop geen replieken,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis.

Veroordeelt, in overeenstemming met artikel 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de heer M. op 174,94 €.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,

samengesteld uit:

F. KENIS,

J. BOULOGNE,

I. TIMPERMAN,

bijgestaan door :

S. VAN DER HOEVEN,

raadsheer,

raadsheer in sociale zaken, werkgever,

raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,

griffier.

F. KENIS

S. VAN DER HOEVEN

J. BOULOGNE

I. TIMPERMAN

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 29 juni 2017 door:

F. KENIS, raadsheer,

bijgestaan door

S. VAN DER HOEVEN, griffier.

F. KENIS

S. VAN DER HOEVEN

Toepassing art. 785 G. v. w.: raadslid I. Timperman, die aan het oordeel heeft deelgenomen, verklaart in de onmogelijkheid om het oordeel te ondertekenen.

PAGE

01-00000892936-0008-0008-01-01-4

